

Кокошката бѣше изхвъркнала изъ една прокжсана трѣвна, закачена на дувара. Тамъ ѝ бѣше пологътъ. Следъ като хвъркна, нѣщо черно се показа между сламата.

Маръндаковъ отиде и го взе — портофелъ. Отвори го — вжтре свѣтна купчина злато.

— Абе бай Ройдъо, — позасмѣ се старшиятъ. — Вий съ таквизъ яйца ли садите вашитѣ кокошки?

Долната челюсть на Михалъ, на кметския намѣстникъ, заигра отъ вълнение. А Ройдъо се усмихваше, извадилъ бѣше кутията си и вземаше цигара.

— Шега е, г-нѣ старши, — рече той. — Вижъ ти — той тури прѣстъ на голѣмото си голо чело, — чакъ сега да ми доде на ума. Забравилъ бѣхъ, право ти казвамъ, забравилъ бѣхъ. Азъ рекохъ да се пошегувамъ съ него — лаза де, и му скрихъ паритѣ тука. И той бѣше пиянъ, и азъ бѣхъ пиянъ. Негови сж паритѣ, дай му ги. . .

Старшиятъ се смѣ, смѣ се и Михалъ. Но следъ като се навечеряха наедно на Геновата крѣчма, старшиятъ пакъ заведе Ройдъа въ града, съ сжщия файтонъ.

Както мнозина отъ селянитѣ бѣха предвидили още когато гледаха следъ файтона, Ройдъо следъ два-три дѣня уреди криво-лѣво работата си и се върна въ село. Чакаха го сега да излѣзе и да видятъ върху кого най-напредъ ще се излѣе гнѣвътъ му и силата му. Сжщото бѣше